

Memento mori

Agnes ležala na zemi a do tváre jej fučala smrť. Jej detské telíčko zavalilo ťažké telo stareny. Telo, do ktorého strelil mrtvicový blesk a zalial gejzírom krvi. Agnes ticho ležala a smrť si priláhla k nej, dýchala zblízka, šepotala čosi do ucha, o kysuckej ťažobe, v ktorej sa zrodila, o kóde života, vytetovanom na oltári jej osudu. Kód K. Agneska poslušne počúvala, ale nerozumela, ležala pod mŕtvym telom a nedokázala sa vyhrabať sama. Plakala, kričala, až nakoniec zamdlela z toho strašného strachu. Nevie ako dlho tam ležala, sekundy, minúty, večnosť..

Smrť. Smrť. Odvtedy ju videla všade, v každom kúte, rohu, v každom ostrom predmete, v protiidúcom aute. Dívala sa na ľudí a na krížik vytetovaný na ich čele a nechápala ako môžu len tak byť, tak neznesiteľne ľahko sa smiať, opíjať, súložiť.

Smrť ju sprevádzala, organizovala exkurzie do svojej dielne, polichotená záujmom, lebo aj ona túži po obdive, po spriaznenej duši. Lebo smrť je osamelý solitér, kráča po cestách s kosou na pleci a s vedomím, že ju nikto nemá rád. Agnes ju mikroskopicky pozorovala, zvedavá na jej veľké tajomstvo.

Na povraze sa hompáľalo mŕtve telo. Krv stekala po cievach nadol, klesla teplota tela, zmeraveli údy, uvoľnili sa črevá. Baktérie sa rozmnožovali rýchlym tempom a hnilobný zápach volal do služby militantné červy. Telo konalo svoje obrady podľa istých zákonov, telo vedelo, čo má robiť, hoci bolo mŕtve.

Nie, ona ho nenašla, ktosi iný zvesil obesenca z povaly a položil do truhly, ale v jej myšlienkach sa často hompáľal. Dívala sa neveriac na jeho bledú tvár, z ktorej smrť vypumpovala všetky farby, na meravé údy, ktoré zaujali stoickú polohu, ako keby nad čímsi filozofovali. Oči. Kde je tá magická hĺbočina, do ktorej sa prepadala? Prvá veľká láska jej života. Emócia, ktorá ju prevalcovala v celej svojej kráse a mohutnosti, keď ju spaľovali ohne vášne a eufória vynášala do vesmíru. Dívala sa na tuhé modré pery, ktoré jej kedysi šepotali slová lásky a teraz ostentatívne mlčali. Čo obdivne rozprávali o tom chmúrnom filozofovi, ktorý hlásal, že boh je mŕtvy a človek má právo na svoju smrť. On rozhodol. Ako. Kedy. Kde. Na hodinách života zastavil ciferník skôr, ako bol jeho údel, na púti života prešiel údolím

mladosti, pochabosti, ukradol si pokojnú jeseň, múdrosť staroby. Svoj život skrátil, zosekal, zmrzačil.

Stála na cintoríne a smrť jej zas fučala do tváre, strohá, krutá, odetá len do tvrdých spoluhlások. Studený vietor kvíliť a tancoval tanec s mŕtvymi, čo vyliezali z hrobov, pozdraviť svojho nového občana. Kráľovstvo mŕtvych, gigantická ríša, najväčšia zo všetkých. Na tróne sedela madam smrť, oblečená v čiernom hodvábe. Smrť polyglot, definitívna vo všetkých jazykoch. Tod. Death. Morte. Cmept. Shikyo..

Nebolelo ťa to, keď si horel? Pýtala sa Agnes a odpoveďou bol len štebot indonézskeho vtákov, čo poletovali okolo a veselo švitorili. Ohnivý plamene upaľovali človeka, olizovali truhlu, ohrievali studené telo, čo ležalo týždne v mraziacom boxe v Denpasar. Horeli kosti, vlasy, oči slzili od štipľavého dymu a v plameňoch škvarila Agnes svoju vlastnú bolesť, ktorá kvapkala spečená zeme. Dívala sa na to, čo po ňom ostalo. Popol. Čierna škvara. Už zasa jej smrť fučala do tváre, už zasa zobrala kohosi, kto bol blízky. Tentokrát človeka najbližšieho zo všetkých. Ešte nikdy nezažila tak silné puto, bol pre ňu všetkým, otcom, milencom, doktorom, kňazom. On a ona, spriaznené duše, dve kométy blúdiace vesmírom, čo sa stretli, pretli, láskou zaplnili prázdny priestor. On ju naučil žiť, búral strachy, predsudky, on z nej vytriasol smrť. A smrť sa pomstila, pošepala srdcovej cievke aby zradila ako Judáš a zabila. Odleteli spolu na Bali, na ostrov bohov a tam ho premenila na prach.

Dušu Agnes zaplavil smútok a páľil ako láva, ktorá keď zaschne, nedá sa vyškrabať. V útroch vyliezali spomienky, čerstvé a ostré ako dýka, zapichávali sa čepeľou do citlivého vnútra a z rán vytekala voda, čo mala slanú príchuť. Ako oceán, v ktorom rozprášili jeho dušu. Na pláži, pri západe slnka.

Ležala na dne. Líco natlačené na plachtu zeme. Oči zavreté, obalené do tmy, ruky v putách bolesti. Ucho nalepené na hline počúvalo vesmír. Obrovský priestor, ktorý ju obklopoval zo všetkých strán. Myslel túžila rozbehnúť sa, vyslobodiť z chránky tela, vyletieť a poskakovať po planétach a hviezdach, poletovať medzi galaxiami, objavovať nepoznané svety, dotknúť sa posvätného Zdroja. Keď otvorila oči, zdalo sa, že tam hore bliká svetlo, nádej, ale nad ňou visela železná mreža, ktorá jej nedovolila vstať a ísť ďalej. Telo ležalo pritlačené, priškrtené k zemi, akoby naňho ktosi nahádzal všetku ťažobu sveta.

Zo zeme vyliezali červy a obzerali si svoju večeru, ovoniavali z diaľky, testujúc, či už cítiť hnilobný zápach rozkladu. Vnímala slabé príznaky života. Dych. Buchot

srdca. Krv. Všetky tie procesy, ktoré fungovali iba preto že museli, keby to záviselo od nej, keby kdesi existovalo tlačítko off, už dávno by sa vypla. Ale telo ešte žilo, sálalo z neho teplo, dýchalo pod hladinou. Červy sa odplazili.

Agnes klesala nadol a dno ako keby nemalo dno, posúvalo sa stále nižšie, akoby ktosi pre ňu vykopával tunel do vesmíru. Prepichla hranu. Ocitla sa v zóne, kde nie sú žiadne emócie, ani bolesť, ani strach, kde je len nebytie. Smrť jej fučala do tváre a Agnes sa dívala priamo do očí, aby ju konečne spoznala, odhalila tajomstvo, otvorila bránu a nakukla čo tam je. Aby konečne pochopila neSMRTElnosť.

Ležala v náručí smrti. Objímala ju mŕtva starenka. Babka, ku ktorej Agneska chodila na návštevu, pohrať sa, zabaviť, stará chorá babka, ktorá vstala z postele a spadla. Ležali spolu na zemi a Agnes čakala, kedy tá hra skončí, kedy sa babka zdvihne a uvarí jej kakao. Lenže babka mlčala a chladla a Agnes sa nedokázala vyhrabať sama a tak plakala a kričala, až nakoniec zamdlela zo toho strašného strachu. Nevie ako dlho tam ležala. Potom ktosi prišiel, zhodil z nej mŕtve telo a oslobodil z pút smrti.

Agnes sa nadýchla..